

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Ambrusné Salap Szilvia [redacted] szám alatti lakos az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27.§ alapján az alábbi alkotmányjogi panaszt terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Tiszaújvárosi Járásbíróság 8.B.226/2012/22. számú, a Miskolci Törvényszék 2.Bf.323/2014/7. számú és a Kúria Bfv.I.704/2015/9. számú végzésének alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azt, mivel a döntés sérti az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében garantált véleménynyilvánítási szabadságomat, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (4) a tisztességes eljáráshoz való valamint az ártatlansághoz való jogomat.

Kérem emellett a tisztelt bíróságot, hogy a Be.429/B (§) (1) bekezdése alapján a jogerős ügydöntő határozat végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig függessze fel.

Indítványozói jogosultság

Az alkotmányjogi panasz alapja az Abtv.27§-a, mely szerint az Alaptörvény 24.cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az egyedi ügyben érintett személy vagyok. A büntető eljárás során terhelt voltam, az ítéletben pedig a bíróság megállapította a bűnösségemet.

A támadott ítélet az ügyben érdemében hozott döntés. Az ítélet megállapította a bűnösségemet, és pénzbüntetés megfizetésére kötelezett.

Az ítélet az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében a véleménynyilvánítás szabadságához való, továbbá az ügyészségek és a bíróságok a döntéseikben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdésében foglalt jogaimat sértették meg. Az ítélet a büntetőjog eszközével szankcionálta azt, hogy egy közéleti közmeghallgatáson kritizáltam egy közhatalmat gyakorló jegyző múltbéli viselkedését, valamint olyan internetes írásokat kötött hozzá, amelyeket két igazságügyi szakértő sem tudott rám bizonyítani, továbbá ezen internetes (Facebookos) írások tartalmáért engem vont büntető felelősségre.

A támadott ítélet az eljárást befejező, jogerős döntés, mellyel szemben fellebbezésnek nincs helye.

Az Abtv.30.§ (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézhezvételétől számított hatvan napon belül, írásban lehet benyújtani. Az ítélet a Kúria Bfv.I.704/2015/9. számú végzésével 2015. novemberi 3.-ai dátummal hatályban maradt, amelyet 2015. november-án kézhez kaptam, tehát az alkotmányjogi panaszt határidőben nyújtom be.

Az Abtv.29.§-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Ahogyan az a 36/1994.(IV.26.)AB határozat és a 13/2014.(IV.18.)AB határozat érveléséből is kitűnik, a közhatalom gyakorlóinak bírálhatósága alapvető alkotmányossági kérdés. A bíróságoknak akkor is szem előtt kell tartaniuk a véleménynyilvánítás szabadságának érvényesülését, amikor különbséget tesznek tényállítás és értékítélet között, hiszen már ez a döntés is befolyásolja az alapjog érvényesülését.

A demokrácia csak egy olyan jogi szabályozás mellett teljesebben ki, ami lehetővé teszi a polgárok számára, hogy a lehető legszélesebb körben bírálják a hatalomgyakorlók tevékenységét, ezáltal ellenőrizve munkájukat. A jelen ügyben hozott ítélet ebben akadályozott meg, amikor a szólásszabadságomat és a tisztességes eljáráshoz való jogomat korlátozó módon zárta le a büntetőeljárást. A büntetőeljárás kapcsán a téves következtetésekkel, a hiányzó, nyomozás során fel nem derített adatok, tények által téves döntésre jutottak, továbbá irattévesztések által megsértettek több alkotmányos jogomat is.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: 10/2015/1-01/2015

Érkezett: 2015 DEC 18.

Példány: 1 Kezelőiroda:

Alaptörvény 24.cikk (2) bekezdésének d) pontja
érintett személy vagy szervezet
Érdemében hozott döntés vagy a bírósági

Érdemi döntés

A jogerős döntés teljes egészében helyben hagyta az első fokú bíróság 8.B.226/2012/22. számú ítéletét és a másodfokú bíróság 2.Bf.323/2014/7. számú végzését, így az érdemi jogi érvelés az első fokú bíróság ítéletében olvasható. Eszerint azon a közmeghallgatáson az állításaim, miszerint a jegyző (most már csak aljegyző) „a jegyző kétszer is feljelentett, és a rendőrségen hamis tanúvallomást tett,” olyan kifejezés volt, amely a bíróság szerint megvalósította a rágalmozás bűntettét, így tehát ezen vádpontot tényállításnak minősítette, de az eljárás során nem biztosította számomra a bizonyítást, pedig az ítélete bizonyítási terhet jelentett a számomra.

Az 1. vádpontban a rágalmozás vétségét, míg a 2. vádpontban a becsületsértés vétségét merítettem ki a bíróság szerint, de egyik esetben sem biztosította a számomra a bizonyítást, pedig mindkettő bizonyítási terhet jelentett a számomra.

Az 1.tényállási pontban „rasszizmus, diszkrimináció van, és nekünk lakosoknak ehhez még jó pofát is kell vágni. Kérem, hogy sújtsanak le már erre a rasszista képviselő-testületre, és jegyzőnőre!” ezen szöveg miatt ítélték el rágalmozás bűntettével.

A 2. tényállási pontban „a roma származású embereket megkülönböztetésben, hátrányos helyzetbe hozza”., „aki sorozatos jogtalanságok részese, az ne legyen a törvény betartója!”, becsületsértés végsége miatt ítélték el.

A 3. tényállási pontban a közmeghallgatáson tett kijelentésem „a jegyző kétszer is feljelentett és a rendőrségen hamis tanúvallomást tett.”, miatt rágalmozás vétségét valósítottam meg a bíróság szerint.

Az elsőfokú bíróság az érdemi döntése előtt az ügyet egy másik iktatószámon tartotta nyilván, amely a 308/2011-es volt, továbbá a Mezőcsáti Képviselő-testület ügyét a 307/2011-es számon.

A 307/2011-es számon ítéletet hozott 2011. december 19.-én, amelyben a Mezőcsát város Képviselő-testület esetében született, ahol [REDACTED] a sértett nem járhatott el, mert nem terjesztett joghatályos magánindítványt, ugyanis nem volt meghatalmazása. A Tiszaújvárosi bíróság a képviselő-testület általi feljelentést és a magánindítványos feljelentést is rögzítette 2011. október 20.-án két különböző iktatószámon. Ez volt a 307/2011, és a 308/2011. Az ügyészségnek is megküldte a feljelentéseket, majd az ügyészség a bíróságnak a vádirati véleményét, és tájékoztatását 2011. november 18.-ai dátummal megküldte, amelyet a bíróság 2011. november 21.-ei érkezett bélyegzővel látott el. Az érkezett bélyegzőben mind a képviselő-testület, mind a magánindítványos ügyészségi iratra ugyanaz az ügyszám került, tehát a 8.B.308/2011-es szám. Az ügyészség is azonos iktatószámon jegyezte mindkét ügyet, hiszen mindkét vádirati és tájékoztatói anyagra a B.1052/2011-es számot tüntette fel. Tehát az ügyészség egy ügyiratszámon tartotta nyilván mindkét ügyet. Mindezeket a 307/2011-es és a 308/2011-es számú aktából derítettem ki iratbetekintés alkalmával, valamint ebből kértem másolatot, amelyet ezen iratomhoz másolati formában csatolok.

A Tiszaújvárosi elsőfokú bíróság a 2011. december 19.-ei 8.B.307/2011/4. számú ítéletében csak a Mezőcsát város Képviselő-testület ügyében hozott döntést, de a magánindítványos ügyben nem. Viszont nem is tájékoztatott, hogy a magánindítványos ügy még nyomozati szakaszban van, vagy az ügyben döntés született-e, csak részben említette, hogy a magánindítványos feljelentés is megtételre került, de azt is téves számmal jelölte meg.

Az ítéletében a magánindítványos ügyet is 8.B.307/2011-es számon említi meg, tehát ugyanazon, mint amilyen az ítéletet hozta a képviselő-testület esetében. Ezzel engem teljesen összezavart, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogom megsértését is elkövette. Továbbá az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének második mondatának megsértésének is vélem a bíróság viselkedését, ugyanis „a hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni” köteles lett volna indokolni a magánindítványos ügyben hozott vagy nem hozott döntését.

A 307/2011-es és a 308/2011-es ügy feledésbe merült, valamint még a 8.B.56/2012/3. számú tájékoztatójában a bíróság arra felvetésemre, hogy jogtalanul intézkedtek velem szembe egy újabb eljárást követően, azt a téves tájékoztatást adta, hogy a magánindítványos eljárás a 8.B.307/2011 számon került iktatásra és a képviselő-testület ítélete a 8.B.308/2011/4. számon volt nyilvántartva.

Ebben a tájékoztatóban is teljesen összezavart a bíróság és helytelenül közölt minden ügyszámot. A 307/2011-es számon a bíróság már egyszer döntött, de csak a képviselő-testület esetében. Ezért a bíróság viselkedését a tisztességes eljáráshoz való jogom megsértésének tartom, hiszen irattévesztéseivel és tájékoztatásának helytelenségével az ügyben érdemi lépésem megakadályozását hajtotta végre, amely az ellenem emelt vádak védekezését tette lehetetlenné.

Az ügyészség mint korábban is írtam a két ügyet egy ügyiratszámra a B.1052/2011-es számra iktatta, majd mikor látta, hogy az első fokú bíróság nem dönt a magánindítványos ügyben, így a magánindítványos ügyet másik ügyszámra iktatta, mintha azt már korábban is azon iktatta volna. Úgy tett mintha 2011. október 21.-én már eleve a magánindítványos feljelentés a B.1039/2011-es ügyészségi számon lett volna iktatva.

Korábban az ügyészség a magánindítványt és a képviselő-testület ügyét is B.1052/2011-es ügyészségi iktatószámra jegyezte, viszont az iratokból kiderült, hogy ezzel párhuzamosan, ugyanabba az időbe a magánindítvány esetében másik ügyszámot, a B.1039/2011-et is nyilvántartotta.

Tehát az ügyészség két ügyszámon tartotta nyilván [REDACTED] magánindítványos feljelentését.

Ezzel az elsőfokú ügyészség, mint hatóság jogszabályt sértett, hiszen ugyanazon ügyben párhuzamosan nem lehetett volna neki újabb ügyet indítania, továbbá ezzel megsértette a tisztességes eljáráshoz való alkotmányos jogomat, tehát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében való rendelkezést. Ezért az ügyészség döntése alaptörvény-ellenes volt, de ezzel egyidejűleg a bíróságok döntése is.

Fittyet hányva az ügyészség a korábbi iktatószámra a nyomozást a másik iktatószámon az 1039/2011-en folytatta tovább az eljárását, amelyben legelőször a sértett 2011. november 25.-én tett tanúvallomást és én pedig 2011. december 6.-án.

A feljelentéshez képest, amely 2011. október 20.-án volt több mint egy hónappal később hallgatta ki a sértettet a nyomozó hatóság és engemet is, mint gyanúsítottat. Pedig 2011. november 21.-én már megküldte a bíróságnak, hogy a B.1052/2011-es számon nyomoz a magánindítványos ügyben, arról viszont soha nem kaptam választ, hogy azon a bizonyos B.1052/2011-es ügyészségi számon milyen döntés született, de ilyen számú irat miatt nem is hallgattak ki.

[REDACTED] feljelentését tehát érdemben 2011. november 25.-én vizsgálta a nyomozó hatóság a B.1039/2011-es ügyészségi indítványi számon, amely a feljelentéshez képest több mint 30 nappal később volt, valamint a bűncselekmény tudomásszerzésétől, amely 2011. szeptember 21.-ke volt, több mint 60 nap telt el.

Ezért az ügyészség és a bíróság döntéseit, hogy ezen tényeket nem vette figyelembe teljes mértékben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének megsértésének, tehát a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésének tartom.

Az 1039/2011-es ügyszámon nyilvántartott internetes írást az elsőfokú bíróság a nevemhez kötötte, holott a [REDACTED] igazságügyi szakértő egyértelműen kijelentette, hogy „nem találtam olyan állományt”, nem talált olyan bizonyítékot, ami arra utalt volna, hogy én követtem el az én számítógépemen. Amely egyértelműen az én ártatlanságomat bizonyította, erre viszont az elsőfokú bíróság a 8.B.226/2012/22. ítéletében azt állította, hogy az „A szakértői vélemény alapján a bíróság kétséget kizáróan megállapította, hogy a kérdéses bejegyzéseket a vádlott töltötte fel a facebookra a tőle lefoglalt asztali számítógépről illetve laptopról.”

Írásokat én töltöttem fel a saját számítógépemről, illetve laptopról. Mindezeket állította a bíróság annak ellenére, hogy az igazságügyi szakértő és a 2. vádpontban a másik igazságügyi szakértő a [REDACTED] s egyértelműen kijelentette, hogy az én személyemhez a saját gépeimen nem tudnak bizonyítékot kötni amely a bűncselekmény elkövetésére tenne tanúságot. Tehát okiratukban az ártatlanságomról tettek tanúvallomást.

A bíróság két szakértői tanúvallomását, szakértemet igazoló okiratát tévesen idézett és ezáltal téves döntést hozott az ítéletében, amellyel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését sértette meg, továbbá az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, hiszen nem részrehajlás nélkül, nem pártatlanul és nem elfogulatlanul hozta meg a döntését.

Döntése igenis befolyásolta az én ártatlanságomat, hiszen valakiről, akiről szakértők jelentik ki, hogy kétséget kizáróan nem lehet azt mondani, hogy ő az elkövető, és ennek ellenére a bíróság úgy veszi ezt, mintha azt mondták volna a szakértők, hogy ők kétséget kizáróan be tudták bizonyítani, hogy én vagyok az elkövető, nem tisztességes és nem pártatlan, de nem is törvényes.

Nem beszélve arról a tényről, hogy a tisztelt bíróságnak ha alkotmányos joga van arra, hogy milyen bizonyítékokat használjon fel, vagy vegyen figyelembe a döntése során, hogyan dönthet úgy, hogy soha nem állt a

rendelkezésre olyan adat, vagy tény, információ, amely a bűnösségemet kétségek nélkül bizonyította volna? Hiszen, ha nincs olyan IPC cím, vagy szolgáltatói beazonosítás, amely a személyemet igazolta volna, akkor nem lehet kétséget kizáróan azt állítani, hogy meg van a megfelelő elkövető, tehát én. Pedig az én esetembe az 1. és a 2. vádpontban is ezt történt, így viszont a bíróság a döntésében alaptörvény-ellenesen döntött, mert személyazonosságomat egyetlen egy irat sem tartalmazza, sőt a rendőrségi nyomozati anyag is tartalmaz egy olyan feljegyzést, amelyben a nyomozó hatóság a beazonosíthatatlanságról tesz tanúvallomást. A bíróság és a későbbi bíróságok velem szembeni eljárásuk tisztességét kérdőjelezem meg, továbbá az ártatlanságom megsértését.

Továbbá az 1. vádpontban szereplő ominózus szöveg utolsó mondatát sehol nem találtam és kifejezetten az igazságügyi szakértő anyagából sem olvastam ki. Csak annyit, hogy ez a szöveg változatlanul megtalálható. Én ezt a szöveget megnéztem és kinyomtattam, de az ominózus szövegrészt azon formában nem találtam. Mivel ezt egyetlen egy hatóság sem vizsgálta, olyan váddal illettek, ami véleményem szerint nem is létezik. Ez is befolyásolhatta nagy mértékben a bíróság döntését, miszerint olyanra alapozta a rágalmazás vétségét, amely nem is létezik. Továbbá mivel tényállásnak vette, nem biztosította a számomra a valóság bizonyítását, azt, hogy bebizonyítsam, hogy nem is létezik az a szövegrész, így döntésében nem adott lehetőséget a valóság bizonyítására és a bizonyítékaim megvizsgálására. Ezzel viszont a döntését alaptörvény-ellenesen hozta meg, mert a tisztességes eljáráshoz való jogot, tehát az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében és az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt jogokat sértette meg. Rám nézve ez viszont hátrányos helyzetet teremtett, mert valótlan tartalom miatt lettem ártatlanul elítélve.

A 2. vádpontban is ugyanolyan hibákat követtek el a hatóságok, hiszen kétséget kizáróan nem győződtek meg arról, hogy az a bizonyos internetes írás az én személyazonosságomhoz köthető-e. A szakértői vélemény egyértelműen kijelenti, hogy nem az én számítógémemről töltötték fel ezt az írást, így nem tudom, hogy milyen adat állt a tisztelt bíróság rendelkezésére, amely alapján úgy tudott dönteni, hogy a 2. vádpontban a becsületsértés vétségét kimerítettem. Amíg valakiről kétséget kizáróan nem tudják bizonyítani, hogy nem ő az elkövető, megilleti az ártatlanság vélelme, amelyet esetembe az 1. és a 2. vádpontban is megsértettek. Tehát nem csak a tisztességes eljáráshoz való, Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogomat sértették meg, hanem az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésében foglalt ártatlanság vélelméhez fűződő jogomat is.

Az 1. és a 2. vádpontban szereplő internetes írások egyébként pusztán csak a véleménynyilvánítás szabadságát merítették ki, amely viszont nem bűncselekmény. Hiszen a közhatalmat gyakorlók esetében így a jegyző és a roma kisebbségi képviselők esetében akik közszereplők és egyben hivatalos személyek is, de a köz érdekében a közhatalmat gyakorolják és képviselik, ezáltal munkájukat csak bírálattal, kritikával lehet ellenőrizni. De akár dicséréssel is. Ez viszont nem bűncselekmény, hanem véleménynyilvánítás, amelynek joga alkotmányos jog.

Az elsőfokú bíróság értékítéletnek nevezte ezeket, de mégis bűncselekménynek ítélte, pedig az értékítélet alkotmányos jogokat élvez, amelynek értelmében nem lehet büntetőszankciót kiszabni senkire sem ez miatt. Mivel bűncselekménynek ítélte a bíróság az 1. és a 2. vádpontokat, így azokat tényállításnak vette, amelynek valóságtartalmáról viszont nem győződött meg. Ha nincs a bíróság döntéséhez olyan adat, tény, amely alapján egyenlő mérlegelést tud a vád és a felmentés között tenni, akkor hogyan hozott törvényes döntést? Ha valakiről kiderül, hogy az kimeríti a rágalmazás vagy becsületsértés büntető tényét, de állítása valósnak bizonyul, akkor az nem büntethető, tehát büntető szankciót nem vonhatnak ki rá. Az én esetembe ez nem történt meg, mivel nem adtak arra lehetőséget, hogy a valóságot bizonyítsam, tehát a mérleg másik oldalát teljesen üresen hagyta a bíróság, amelyből az következethető, hogy döntését alaptörvény-ellenesen hozta meg, ezért döntésében megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, és az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését.

A Legfelsőbb Ügyészség a Bf.947/2015/1. számú vádiratában az 1., a 2. és a 3. vádpontot nem tekinti tényállításnak és szerinte az 1. vádpontban szereplő „rasszista” szó általánosságban van jelen a szöveggörnyezetben, tehát ezért nem kell bizonyítani szerintük annak valóságtartalmát. Ha viszont a Legfőbb Ügyészség szerint az 1., a 2. és a 3. vádpontok nem tényállítások, mint azt ahogyan az első fokú bíróság állította, különösen a 3. vádpontban, akkor azok nem bűncselekmények, amelyeknek büntethető szankcióval sem kell rendelkeznie. Így tehát az elsőfokú bíróság döntése alaptörvény-ellenes, mert az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdésében való jogomat sértette meg, ugyanis ha valami nem számít bűncselekménynek, akkor azért senkit sem vonhatnak büntető eljárás alá és senkit sem ítélnak el, tehát engem sem vonhattak volna büntető eljárás alá és nem ítélnak el.

A 3. vádpontban a szabad véleménynyilvánításomtól való megfosztásomat is megjelölöm, és ha a Legfőbb Ügyészség esetében ez sem tényállítás, amit nem kell bizonyítani, mert szerintük senki érdekét, főképp a közérdekét nem szolgálta. Egy jegyző erkölcsi magatartása igenis közérdek, ezért arról beszélni, igenis mások érdekét jelenti. Ezért a bizonyítás igenis helyes lett volna, amelyet nem biztosítottak a számomra, ezért a bíróság döntése olyan dolgokon alapszik, amely hiányos. Ezért a tisztességes eljárásról ebben az esetben sem beszélhetünk, így az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) megsértésének tartom a bírói döntést, valamint a véleménynyilvánítás szabadságának korlátozásának, tehát az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésének megsértésének is.

A Tiszaújvárosi járásbíróság 8.B.226/2012/22. számú ítéletéből:

„ A bíróság álláspontja szerint önmagában az hogy a vádlott értékítéletet tett a jegyző munkája felett, tevékenységével kapcsolatban kritikai megjegyzést tett önmagában még nem valósít meg bűncselekményt. Ennek elviselése a közszereplőktől, így a jegyzőtől is e státuszából adódóan elvárható. A bíróság álláspontja szerint azonban a vádlott bejegyzéseiben a jegyző hivatali működésére vonatkozóan olyan kifejezéseket használt azonban, melyek meghaladják a véleménynyilvánítással kapcsolatos alkotmányos jogok gyakorlását. Ezen kijelentések az objektív társadalmi értékítélet alapján olyan kifejezéseknek ítélték meg, mely a jegyző emberi méltóságának sérelmével is járt, hiszen őt a vádlott rasszistának, bűnpártolónak nevezte. Ezen kifejezések a bírálathoz elengedhetetlenül nem szükségesek, már a becsületérvést sértik. A vádlottnak a közmeghallgatáson tett kijelentésével kapcsolatban szintén tudnia kellett, hogy ezen kijelentések, azaz hogy a jegyző hamis tanúvallomást tett a rendőrségen a becsületcsorbítására alkalmasak. Ilyen tény állítása a jelenlévő mintegy 80 ember előtt egyértelműen úgy ítélték meg, hogy az a sértett becsületét csorbította. A facebookon tett bejegyzések kapcsán a bíróság kiemeli, hogy egyértelműen megállapítható, hogy az ilyen internetes felületeken történő bejegyzés alkalmas arra, hogy meg nem határozható számú nagyobb tömegekhez jusson el az, így a nagy nyilvánosság előtt történő elkövetés megállapítható volt. Nem osztotta a bíróság a vádlott azon álláspontját mely szerint az oldal üzemeltetője lenne a felelős a kiírásokért, azok a kiírások tartalmáért minden esetben azok bejegyzői vonhatók felelősségre.

Itt jegyzi meg a bíróság, hogy önmagában a vádlott vallomása alapján megállapítható, hogy feljelentést, bejelentést a jegyzővel, tevékenységével szembe sem a közigazgatási hivatal, sem más hatóság (így például rendőrség, adóhivatal, ügyészség) előtt nem tett. Erre figyelemmel a bíróság álláspontja szerint nem volt indokolt további hivatalból lefolytatandó bizonyítás felvétele annak érdekében, hogy a sértett az általa sérelmezett, tényállítás 2.) illetőleg 3.) pontjában írt cselekményeket elkövette volna. Az eljárás során nem merült fel olyan adat, amely igazolta volna, hogy [REDACTED] büntetőeljárás alapjául szolgáló cselekményt valósított volna meg.”

Az elsőfokú bíróság az ítéletében, a másodfokú bíróság és a Kúria a végzésében a bűnösségemet helybenhagyóan állapították meg, amely a szabad véleménynyilvánításomhoz való alapjogomban való korlátozást is jelentette. Állításommal a közhatalmat gyakorló jegyző tevékenységét kritizáltam, a lakossággal akartam tudatni a jegyző erkölcsi viselkedését, amely igenis magánérdek, sőt közérdek, ezért az fontos információ a lakosság részére. A közhatalmat gyakorlóinak szélesebb a tűrési kötelezettsége, ha a tevékenységüket érő kritikáról van szó. Ezt az elvet az Alkotmánybíróság 36/1994.(VI.24.) elvi határozatában is és a 13/2014.(IV.18.) AB határozatában is kifejti, melyben többek között azt is leszögezte, hogy a demokratikus társadalom létezésének nélkülözhetetlen eleme a közügyek vitatása, amely feltételezi a különböző politikai nézetek, ugyanezen határozatok szerint „fokozott alkotmányos védelmet élveznek az olyan ítéletek, amelyek a közügyre vonatkozó vélemények ütközésében kapnak hangot, még akkor is, ha esetleg túlzóak és felfokozottak. A demokratikus jogállam állami és önkormányzati intézményeinek szabad bírálata, működésük, tevékenységük kritikája, - még ha ez becsületsértő értékítéletek fogmájában történik is-, a társadalom tagjának, az állampolgároknak olyan alapvető alanyi joga amely a demokrácia lényegi eleme”. Ennek az is a következménye, hogy a véleménynyilvánítás szabadságát korlátozó törvényeket megszorítóan kell értelmezni, e szabadságnak tehát igen kevés joggal szemben kell csak engednie.

A közhatalmat gyakorló személyek kizárhatósága azért szükségszerűen szélesebb körű, mert állami hatalmat gyakorolnak. Ezek a személyek legitimációjukat pedig részben onnan nyerik, hogy a legszélesebb közvéleménynek van lehetősége bírálni a tevékenységüket. Munkavégzésük olyan többletjogokkal jár, melyek lehetővé teszik az érintett személyek magánszférájának jogszerű szűkítését. Például lehetőségük van arra, hogy az őket érő kritikára nyilvánosan reagáljanak, mely reakció státuszából következően valószínűleg hangsúlyosabban jelenik meg a sajtóban, érvényesül a helyszínen, mint az egy magánembertől származna.

Több ügyet is ismerve az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatából is, amely a Dichland és Társai v. Ausztria ügyben, továbbá az Inkal v. Törökország ügyében, hogy mindezek alapján megállapítható, hogy a közhatalmat gyakorlóival kapcsolatban megfogalmazott kritika nagyon erős védelmet kell, hogy élvezzen. Ebből következik, hogy a tevékenységükkel kapcsolatban megfogalmazott értékítéletek szinte abszolút védelembe részesülnek, és csak a tényállítások tekintetében lehet helye a valóság bizonyításának. Ám amikor a bíróságok különbséget tesznek tényállítás és értékítélet között, akkor is szem előtt kell tartaniuk a véleménynyilvánítás szabadságának érvényesülését.

Az elsőfokú bíróság azzal indokolta az ítéletét a 2. és a 3. vádpontban, hogy nem terjesztetem elő olyan hatósági iratot, amelyben megfelelő intézkedést tettem volna. Mivel erre fel sem hívta a figyelmemet, valamint a bizonyításaimat meg sem vizsgálta, pedig betérjesztetem, hiszen a költségvetési táblázat, a [REDACTED] egyesületi pénz honlété mind azt bizonyította, hogy igenis bizonyítottam az állításaimat, amelyet a döntésében nem vett figyelembe a bíróság. Ezért döntését ebben az esetben alkotmány-ellenesnek tartom.

Az 1. és a 2. illetve a 3. vádpontok az első és a másodfokú bíróságok, de a Kúria szerint is tényállításnak értékelték a véleményem, és az internetes írásokat is. Ez a minősítés azt vonta maga után, hogy az eljárás során bizonyítanom kellett volna az állítás valóságtartalmát ahhoz, hogy mentesülhessek a büntetőjogi felelősség alól. Mivel nem vizsgálták ezen bizonyítékaimat, a bíróságok megállapították a bűnösségemet és büntetést szabtak ki rám, ezzel korlátozva a tisztességes eljáráshoz, a bizonyításhoz, mint jogorvoslati joghoz, az ártatlansághoz és a szabad véleménynyilvánításhoz való jogomat.

Annak eldöntéséhez, hogy a fenti mondatok tényállításnak vagy értékítéletnek minősülnek, elengedhetetlen a körülmények vizsgálata. Az elsőfokú bíróság ugyan kijelenti, hogy a kijelentéseim értékítélet és kritika, de azt nem vizsgálta, hogy ez valójában alkotmányos védelem illeti, tehát nem tartozik a bűncselekmények közé. Annak ellenére, hogy alkotmányos jogokat élvez, döntésében alaptörvény-ellenesen döntött, mert a valóság bizonyítását nem vette figyelembe és nem is indokolta, továbbá bűncselekménynek ítélte.

Véleményem szerint sok Alaptörvényben foglalt jogomat megsértették, valamint a bíróságok döntéseikben olyan dolgokra alapoztak, amelyek hiányos, vagy nem létező dolgokon alapultak.

A véleménynyilvánításhoz való jog, az ártatlanság vélelme, a tisztességes eljáráshoz való jog, az ugyanazon ügyben másik ügyszámon indított eljárás tilalmának megszegése, a bizonyítás figyelem kívül hagyása, az egyoldalúság, az elfogultság, a döntésben a pártatlanság nélkülözése, mind megtalálható az ügyembe, amely több Alaptörvényi pont megsértésére utal.

Még ha ügyeimbe a közigazgatást bíráló, a véleménynyilvánítás szabadsága túlzásokhoz, visszaélésekhez, téves megállapításokhoz is vezetne, de akkor is a demokrácia fejlődését szolgálja, hiszen a lakosság tájékozott lesz.

Ezért kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Tiszaújvárosi Járásbíróság 8.B.226/2012/22. számú és a Miskolci Törvényszék 2. Bf.323/2014/7. számú és a Kúria Bfv.I.704/2015/9. számú végzésének alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azt.

Tisztelettel:

Ambrusné Salap Szilvia

